

Многи ауди у Европи слушали су да и носи четрдесет и пета десетија двадесетог века. Француска интелигенција, прва на свету, саутила је тачније од свих осталих. Остало су предвиђали и видели разнобоје страховитих сразмера. Французи су саутили јасно видели не само рат народу, него рат проблема. Донео је грозан, убојијији но и највећи рат војскана и оружја, или изнад и испод тога рата стоје гужве проблема политичких, културних, и спиритуалних које прете човечанству сада, и за дugo још пак рата, пошто преостало уништавање — тако драга реч данашњице — уништавање ауди, храброва и свих тековинка. Један од француза кији је кога су спутаје уненормирањем у целом биљу, зове се Емилијан Маси, а његова у којој су слутње и страхови довели до израза, носи назив Одбрана Запада. Реч запад значи ту суму културе и цивилизације европског запада, а скраћена книга треба да буде јакриј, затим дискурсивно и дебативно испажаје свега разноразнога — гужве проблема — што иде, прети, наваљује, потискује, тресе, разара оно драгоценог духа и слага у себи такозвани запад. Иако си се читалац рукописом насловом љиге, и трајно дочекујући о средствима начинома одбране Запада, морао би најту читати натратке. Иако пред крај своје је расправе, аутор можда и сам мало забуџен што се није строго држао главне теме, аутор почина синтетисати чији највећи изменадела је синтетизме из свога борбеног става, са бранома Запада против његовог и опасног Истока, него синтетизме компромисно, иако компромисно, пред гужвом проблема: дајко ће ипак бити могуће да Запад и Исток пораде заједнички списују човечанства. Али то докази како највећомо, пред крај љиге. Јакла широм и дужом, то је сама спутња, страх и узбуђеност, сама плахијост, престрављавајућа, хуч, ирици осуде и гњуља, и умори уздаши фантома, аутор дела Емилијана Маси, најмајчији је и хеленишки борач у области етичкој, и то католичкој етичкој, францускији радикалнији представник спиритуалистичке школе, али у овом свом делу никако не успева да се смири, да одели идеопозику критику од политичким, својим вијенама и страховима. Јаклоност прети судбени западне цивилизације, другим речима, судбени човек". Јакло у тој "јакности" писац назирише проблеме политичке природе пре свега, надименјући политичку не културку, Истока, и то Истока у најширем, иако симетичној разумујући речју Истока: сасвим блиског, па даљег, па још даљег, па најдаљег. Исток заједно са њима почина одмах ту, на Рајни, на меби француско-немачкој, могло би се рећи и на меби импактног католичанства према комплексима других вера.

Емилијан Маси има важност да суди и осуђује. Једна јакрија његових огледа зове се Jugement, и друге његове љиге су помако то. Трећа јакрија да је аутор судеца и осуђеца води и обавља са много документата и са исправљено срећеним подељеником. Љига Масија о којој је овде реч, није француски срећана, ни француски доследно и кохеран, израђена. Она није то по парадоксу! али зато што је Маси француз. Иако француски проникаво види зло, види проблеме свих категорија, са француском храброшћу, ледунција замјећене, чита у тим замјећеним неминовне ужасе и уништења, и не може да је мирамо као човек ни срећем као је смо у европској

6
каква је била ~~безмало~~ једна у Европи, и вели Наси ~~Мајјачи~~ спиритуалист и политички фактор. Данке; спиритуалист и политички напоредо. "Сто што Европи треба, то су свеци, оних великих свешти какве је имао Средњи век у тесне и мрачне даме хришћанства, свешти који су аскетском и политичком генијалношћу знали триумфовати над ~~свештеницима~~ синима, па и над самим папама". Данке; аскетство и политичка генијалност подуве, имали смо и мы Срби, у Средњем веку, једног таког свешти који је сјединавао аскетство и политичку генијалност, и вљао народу и себи, ~~било~~ ми данашни худи, иако знамо Средњи век као историју, не разумемо јуле Средњег века, и ~~не~~ знамо да ли им је и папама и свештима за политичке триумфе требала и спиритуалност и аскетство, или им је довољна била политичка генијалност, па свим овим што прати политичку генијалност, није из категорије спирита и аскезе.

7
Али било како било у Средњем веку, треба забележити да су у дане наших генерација слично мислили о ужасима политичких судара, и о спиритуалној тешкој у човечјем животу ~~и~~ Наси и Окамура. Наси, пун слутки ~~и~~ за духовна добра Европе, вуче Запад под окриље прваке: "Јер је она Истина, и у вој су речи Христове које могу све народе излечити". Окамура, у својој чудној ~~Књизи~~ ~~снажи~~, коју је Наси мислио да не треба узимати у обзор и цитирати, горно се наје због победе Јапана над Русијом. "Европа је презирала Јапан док се бавио сунтичним уметностима, а сматра га цивилизованим отпад је изарено покоје на макијурским бојникима"....
Данас Запад и Исток су у затри и ратном сатирају, а Наси и Окамура, ако су још живи, ~~вербовали~~ питају се: "ко ће бити јава?"

/ Константина Голубчевића,